

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet” közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szentgyörgy-utca 1092. sz. hová a lap szellemi részét
illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

Wittich József könyvkereskedése, hova az előfizetési pénzek
és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor
ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten:
Lang Leopold, (Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben: Haasenstein és Vogler
(Neu-Mark 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész iven.

ELŐFIZETÉSI AR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

Felhívás.

A maros-vásárhelyi Jogász-egylet igazgató-
választmánya f. é. november hó 20-án, a z a z
szerdán délután 3 órakor a kir. táblai épület-
ben ülést tartand, melynek teendői lesznek:

1. A múlt ülés jegyzőkönyvének hitelesí-
tése.

2. A pénztári kimutatás tudomásul vétele.

3. A külevő tagsági díjak behajtása iránti
intézkedés.

4. A kiküldött hármass bizottság jelentése a
közgyűlés tárgysorozata és a jövő évi költség-
vetés iránt.

5. Drottler Domokos kérvényének ellátása

6. Új tagok felvétele.

7. A választmányi tagok részéről bejelen-
tendő indítványok iránti intézkedés.

Mely ülésre megjelenni a választmányi ta-
gok és egyleti tisztviselők ezennel felkéretnek.

Maros-Vásárhelytt, 1872. nov. hó 10-én.

B. Apór Károly,
egyleti elnök.

Dr. Soos Kálmán,
titkár.

Felhívás.

Felkéretnek a „Jogász-egylet” 1-ső (anyagi.
polgári) szakosztályának tagjai, hogy a f. év és
hó 18-án hétfőn d. u. 4 órakor a Teleki-könyv-
tár olvasó termében tartandó ülésre megjelenni
szíveskedjenek.

M.-Vásárhelytt, 1872. nov. 15-én

Ziegler Emil,
a szakosztály jegyzője.

Maros-Vásárhely nov. 15.

„In der ungarischen Reichsstube herrst nach
wie vor das Interpellations-Fieber.“ (A magyar
birodalmi szobában, most is ép úgy, mint régeb-
ben az interpellatio lázza uralkodik.)

Igy vélekedik a „Neue freie Presse” no-
vember 12-diki esti vezércikke. S a mit ezen
bírálatban csak fájlatni tudunk, az hogy Trifunác,
Lázár és Csernátoni legközelebbi interpellatiói e
részben teljesen igazolják a magyar ellenszenvű
nagy német lapot. S a Trifunác viselkedése
annyival feltűnőbb és bosszantóbb, hogy az általa
Majthényi ellen emelt vád fényes czáfolatául no-
vember 10-én az Angyeli püspök vezetése alatt
tizenöt szerb zárdafőnök üdvözölte a magyar ki-
rályi biztost. Ezen tüntetés újabb bizonyága an-
nak, hogy az izgatók ferde vádaskodásuk nem
gyökeredzik a nép többségébe, s annak józanon
látó felvilágosodott részében. S a mit Gambetta
Frankhonról mondott, mikép ennek legnagyobb
ellensége a tudatlanság, azt ugyan rólunk is el-
lehet mondani. Ugyanis felvilágosodott józan ész-
szel könnyen meg lehetne azt érteni, hogy egy
ügynek legkevésbé lehet hasznos szolgálatot tenni
ráfogásokkal, alaptalan kárhozzátásokkal. S hogy
egy jogellenesen terhelt helyzetnek, s egy meg-

levő jog élvezhetőségétől erőszakos eltartoztatásnak
egy alapos, de humanus felfejtés, kitartással pá-
rosulva hozza meg a kiérdemelt sikert; és hogy
a „fortiter in re sed svaviter iu modo” nemes
elv hív követése még mindig megszerezte az óhaj-
tott üdvös eredményt. Egyébiránt, míg a mi tör-
vényhozás teremünkben az időkimélés és huma-
nus modor kellőleg meg nem otthonosodnak, ad-
dig nállunk az annyira szükséges reform és ha-
ladás csak rákmenetben fog történni.

Schweizban a köztársasági szabad szerkezet
őshonában egy sajátságos eset adta elő magát.

Iwanoff, egy orosz tanuló, ez előtt pár év-
vel Moskauban az összekütek közé tolakodott,
mint felajánkozott — szinleges — társ, de tulajdon-
képpen mint a rendőrség kéme. Netschajeff a vesze-
delmes tolakodót megölte, ily módon remélvén
megmenthetni több száz összeesküött életét. Ne-
tschajeffnek sikerült a tett után Schweizba me-
nekülni, a szabad institutiók honába, azt híven,
hogy ott, hol oly sok üldözött talált biztos menhelyet,
egy felvett név alatt fedve leendő az üldözés és
kiadatás ellen. Osalatkozott. Netschajeff, az orosz
kormány megkeresésére, Zürich Cantonban be-
fogatott, s a szövetségitanács, az orosz kiadási
felkérésre, három szavazat ellenében négygyel
elhatározta a kívánt kiadatást, pedig Netschajeff
egy politikai büntény következtében menekült
volt, és Schweiznak Oroszországgal semmi ilyen
természetű kötése nincs.

Lássuk mi történt Poroszhonban hasonló
esettel.

Ezelőtt nem sok idővel egy nehéz bün-
tényért elítélt egyén Varsóból Königsbergbe me-
nekült. Az orosz kormány, a fennálló kiadási-
egyezmény alapján, követelte a bűnös kiszolgál-
tatását. A porosz belügyminiszter gróf Eulenburg
elrendelte, hogy a menekült pénzzel láttassék el,
s azzal a továbbmehetésre annak szabad ut en-
gedtessék, az orosz reclamatio pedig azt a hiva-
talos feleletet kapta, hogy: „a menekült nem meg-
található.”

Ily oktató történet, mint megtámadhatlan ok-
mány bizonyítja, hogy a szabad institutio magára
nem elégséges: teljes garantiával szolgálni saját
magára nézve. Hiában olvassuk a nyomtatott iva-
ket betöltő szabad törvényeket, melyek azt állít-
ják, mikép a szabad alkotmány nyal boldogított ál-
lam határain belül mindenki védve van külső in-
sultusok ellen, s csak a benn teljes erejükben lenni
állított törvények szerint lehet egy azok védelme
alá vonult boldog, vagy boldogtalan sorsa felett
határozni; mind ez hiábavaló, ha nincs szellem
és erkölcsi erő, mely a holt betűnek életet adjon,
s az ígét megtestesítse. Lám Poroszhon csak most
kezd a belső szervezet javításához, s ott még
e tekintetben a törvényhozás egyik felében a ha-
ladással szembe oly erős és merész a visszata-
szító erő, hogy nem haboz egy perczig se a leg-
szükségesebb s legnemesebb uton munkált hon-
boldogító törekvést kiméletlenül összezuzni. De
azért Poroszhon kormánya tudva azt, hogy bát-
ran támaszkodhatik egy felvilágosodott, erős nép

támogatására mindannyiszor, valahányszor huma-
nus tények elkövetésére a szenvedő emberiség
érdeke által érzi magát felhivatva, minden két-
kedés nélkül vette védő szárnyai alá, a porosz
földre menekült szerencsétlent, pedig positiv tör-
vény által nincs ilyesmire jogosítva.

Hja! egyedül az olyan porosz fajta népről
irhatta jogosan és alaposan Tacitus: „Plus ibi
boni mores, quam alibi bonae leges valent.”

Az, a mi ezen népről ezelőtt két ezer év-
vel meg lett — a legclassicusabb tollal — írva,
ma fényesen lön igazolva.

Poroszhonra vonatkozólag nem hallgathatjuk
el, hogy azt, az annyira érdekes „Kreis Ordnung”
sorsa feletti aggodalom folytonos lázban tartja.
Ezen belreformi fontos kérdés ismét törvényho-
zási tárgyalás alá kerülend a napokban és pedig
a főbb pontokban, — melyek 1. a rendőri igaz-
ságszolgáltatási jogot a földbirtokosoktól elvonni, 2.
a kerületi gyűlést egy merev kiváltságosok gyű-
lekezetéből a birodalom valódi organumává ala-
kitani át, s 3. a községek választási jogukat szé-
lesíteni; — ezen fő pontokban minden változás
nélkül. S miután az öreg Vilmos császár hatá-
rozottan áll a fennforgó törvényjavaslat mellett, biz-
ton remélhetni, hogy nyolcz nap mulva a nem-
zet ezen felette fontos belügye, mint győztes, a
külügyért gyermekeiben és pénzben annyit és pe-
dig teljes készséggel áldozott népet kárpótolni
fogja; s ekkor a nemzet boldogító műveiben fá-
radhatatlan uralkodónak, sikerrel koszoruzott tet-
teiben tanusított kitartása nemes és dicső jutal-
mául elmondhatjuk Rousseau szép szavait:

Sage vierllard! remerciez le ciel des graces,
qu'il vous a accordé, et felicitez vous sans cesse
d'avoir si bien sutivi ses volontés.

Dobolyi Sándor.

Indítvány

az esküvel való bizonyítás tárgyában.

Jelentse ki a Jogász-egylet annak szükségességét,
hogy addig is, míg az eskü alkalmazása minél szűkebb
korlátok közé szoríthatatú, a magyar törvénykezési
rendtartásnak a főesküőről szóló szakaszai törvényhozási-
lag következőkép módosítsanak

230. A főesküvel való bizonyítás akép történik,
hogy a bizonyítani kívánó fél, de csak ha egyáltalában
semmi más bizonyítéka nem létezik (221. §.) a döntő
ténykörülmények iránt ellenfelét a főesküvel megkínálja.

231. §. Ha a főeskü feltételeken, a bizonyításnak
más módon nem sikerülte esetére való kínálva: a bírő
először az eskükinálással kapcsolatos tanúkihallgatás vagy
bírói szemle általi bizonyítást köteles elrendelni, habár az
eskületéle iránt az ügyfelek már kölcsönösen meggyez-
tek volna is.

232. §. Általában ügydöntő főeskü megrendelésé-
nek csak a saját ügyekben forgó és a kérdéselt ténykörül-
ményekről közvetlen tiszta tudomással bíró peresfelek köl-
csönös szabad beléegyezésével lehet helye, s ekkor is csak
ha az esküvel erősítendő állítás valószínűnek mutatkozik
vagy legalább ha annak valószínűségét semmi körülmény
sem gyengíti.

233. §. Ha az ajánlott, illetőleg visszakinált főes-
kü elfogadására nézve a perben határozott és világos nyi-
latkozott nem történt, ugy tekintendő, mintha a fél, ki-
nek a főeskü kínáltatott, illetőleg visszakináltatott, azt
elfogadva, letenni kívánná; de az ekép megjelölt ügyfél-
nek eskütételre bocsátása csak az előbbi §-ban írt fel-
tételnek világos létezése esetében történhetik.

A 234. és 235. §-sok, mint a kényszeresek folyományai merőben kihagyandók törv. rendtartásból.

A fennebbiekkel összefüggőleg a törvénykezési rendtartásnak 221. §-sa helyébe a következő iktatandó:

221. §. Eskü általi bizonyítást végzésileg és csak akkor rendeljen a bíró, ha a bizonyítás a döntő tényköriülményekre nézve semmi más módon nem eszközölhető. Az ügy érdemében végítélet csak az eskütételre kitűzött határidő eltelése után, az eskü letételének megtörténtehez vagy elmaradásához képest hozandó.

Végül a törvénykezési rendtartásnak ezen irányelvvel meg nem egyező egyéb intézkedései is, jelesen a 228. 239. és 244 §-sok a kijelölt irányban módosítassanak illetőleg szövegeztessenek.

M.-Vásárhelyt, 1872 nov. 14-én.

Dr. Soos Kálmán.

A m.-vásárhelyi Jogász-egylet III. osztályához 1871. május 25-én beterjesztett indítványa Csongvay Károlynak a bpr. 156. §. a) pontja módosítására vonatkozólag.

Az osztrák büntető perrendtartás 156. a) pontja — miszerint a vizsgáló bíró köteles a vizsgálati fogságot fogvatba venni, vádlott ellen azon esetben, ha oly büntető forog fenn, melyre a törvény legalább is öt évi börtönbüntetést szab ki — módosítandó lenne tulszigoru volta miatt addig is, míg rendes büntető codexszel és perrendtartással a törvényhozás megaládnékozna.

Az alkotmányos élet minden tekintetben oda irányul, hogy a polgárok szabadsága mentől kevesebb csönkítást szenvedjen, s azt csak ott adja fel, hol a többiek vagy az állam jogsérelme multhatatlanul igénybe veszi. A tulajdolt szigor — milyenek senki sem a b. p. r. t. 156 §. szabványát — a bűnvádi eljárás folyama alatt nem csak a törvény, s azt kezelő közegek iránti tiszteletet, bizalmat bénítja meg, hanem a bűnöző kedélyét is lázas állapotba hozza, becsületérzetét eltompítja, mely állapotban nem hajlandó, nem képes a valódi tényállást beismerni, kivált jelenlegi börtönszervezetünk alkalmazása mellett, melyben a kevésbbé bűnösök a nagyobb — kitanultabb bűnösökkel — alkalmas helyiség hiánya miatt — egy börtönszobába zárva, el, ezek azokat, bűnbánó beismerés helyett, tagadásra beszélik rá, annak tapasztalatából indulva ki, hogy bonyolultabb és titkosabb bűneseteknél a teljes bizonyítékot kevésbbé lehetvén helyreállítani... a bírák humanizmusa miatt gyakorta megszabadultak a törvény sújtó keze alól, míg ellenben a gyöngéd és bizalmat tanusító fogság nélküli vizsgálati eljárás a legmegátalkodottabb gonosztevéket, lélekismeretők tisztább perczeiben őszinte bevallásra bírja, minek előnyessége még sokkal inkább kitűnik, ha minden oldalról figyelemre vesszük az osztrák b. p. r. t. 142. §. szabványát, melynek értelmében egyetlen jogos gyanuok elég valaki ellen személyes vizsgálatot fogsággal bevezethetni... S hányszor megtörténik a vizsgálat további folyama alatt: hogy vádlott mentő tanui, vagy más tanuk, vagy szakértők hitelesített nyilatkozatai alapján a jogosnak látszott egyetlen gyanuok erejében meggyengül,

vagy teljesen semmissé válik, mi miatt felhagyatik a bűnvádi kereset... ez esetben hol a kárpótlás az ítélet előtti szabadságbüntetés veszteségeiért? A vádlott egészsége, becsülete alásüllyedését — ha családja van, ennek nélkülözött segélyezését — s ha vagyontalan, az állampénztárát, mely részben élelmezésére fordított... ki és mi fogja kártalanítani?...

A b. p. r. t. 156. §. a) pontja feltétlen szabványa inkább a rémuralom megalapítására, mint az igazság kiderítésére czélzó. Indokul mellette azt szokták felhozni: hogy a büntetés mértéke nagy lévén — ezt elkerülendő a vádlott, vagyelszökése vagy más modoni cselszövényei nek megvesztegetése általmeghiusithatná a vizsgálatot de mindezen törekvések elhárításáról teljesen gondoskodott a b. p. r. t. 151. §. a vádlottnak előleges őrizet alá vétele által addig, míg a döntő befolyásu jogos gyanuok teljesen megállapítvák, vagy a vádlott beismerése jegyzőkönyvre vétetett. Azután nincs többé szükség vádlott feltétlen letartoztatására, kivált ha feddhetetlen előéletű volt, családosa és állandó lakással bír.

Kiváltképpen fogságban vizsgálhatók csak is azon bűnözők lennének, kiknek cselekvénye halálos ítéletet, vagy holtigtartó szabadságbüntetést vonna maga után, mely esetben róluk a törvényhozás méltán védelmezhetné, hogy a nagy büntetést mindenáron kikerülni óhajtanak.

A fennebb elősorolt indokok alapján a b. p. r. t. 156. §. a) pontja oda módosítandó, miszerint annak feltétlen szabványa csak azon bűnesetekre vonatkozzék, melyekre nézve halált vagy élethossziglani fogságot mér ki a törvény büntetésül. Önként értetvén ezen módosítás mellett érintetlenül maradnak a b. p. r. t. 156. §. b) c) d) pontjai. Egyszersmind általános elvül kimondandó az is: hogy az előbb kijelölt eseteken kívül s feltétlen vizsgálati fogságnak helye soha sem lehet.

M.-Vásárhelyt, május 25. 1871.

Csongvay Károly.

Indítvány

az igényeknek ítéletileg való elhatározása iránt.

A magyar törvénykezési rendtartás több rendbeli kifogásolható intézkedéseinek egyikét képezi a 468. §. azon rendelkezése, hogy a bíróság az igényperekben érdemileg végzés által határozzon, holott a 246. §. mely a bármintű perek végleges elintézése tekintetében a bíróságnak utmutatón kívánt szolgálni, határozottan azt szabja elő, hogy „az eljárás befejezése után a per érdemre ítélet, minden más kérdés pedig végzés által döntendő el;” mely két szakasz intézkedése egymással világos ellenmondásban áll, mi a következetesség és szabátosság rovására történik.

A tulajdoni igénypereknek ítélet általi elhatározását indokolja az is, hogy a törvénykezési rendtartás 93. §-ában elősorolt sommás eljárasu eseteket a 124. §. a felállított elv szerint, ítélettel döntendőnek mondja ki,

melyek közt találjuk az olykor meglehetősen csekély jelentőségű és értékű mezei rendőrségi eseteket, szállásadási, szolgálati, fuvarozási stb. viszonyból eredő kereseteket is, pedig ezeknél mennyivel fontosabbak a tulajdonjogi igényperek, melyek a per tárgyának minősége szerint, nem csak a járásbíró, de a társas törvényszék, illetőleg a telekkönyvi hatóság elébe is tartozhatnak, és igen gyakran ezer, sőt százezer frt értékű vagyont tárgyzhatnak.

Ugyancsak ezen ítéletileg eldöntendő sommás keresetek közé tartoznak az idézett 93. §. i) pontjában érintett mindennemű határárási, mesgyeigazítás és sommás visszahelyezési esetek is, holott ezek végleges elintézés után is csak a tetteges birtokba visszahelyezést eszközölése, anélkül, hogy valamely jogalapot nyujtanának; míg a 468. §. értelmében hozandó végzés által tulajdonjog, tehát a vagyonjogok leghatályosbika szereztetik meg.

Azt is föl lehet említeni, hogy a fennebb előadott körülmény igen sok felületesen gondolkodó és csak külsőségek után induló embernél azon balhiedelmet szokta felkeltetni, mintha a törvény és bíróság az ő végzés által ellátott perére csekélyebb figyelmet fordítana, az ítélettel eldöntött sommás bírósági krajezáros kereseteknél, mi a törvény tiszteletét és a bíróság tekintélyét emelni nem igen képes. A perlekedők elégedetlenségén kívül, olykor még a megbízott ügyvédnek is, nem csekély fáradságába és kellemetlenségébe kerül ügyfelét felvilágosítani.

Indítványozom azért, hogy a marosvásárhelyi jogászegylet fejezze ki az iránti óhaját, miszerint a 468. §. utórésze akép módosíttassék, hogy az igényperek érdemében a bíró ítélet által határozzon.

M.-Vásárhelyt, 1872. nov. 12.

Varga György.

A küllőmegyei kölcsönös tűzkárbiztosító-társulat.

(Folytatás.)

E lapok, melyen a biztosítandó tárgyak külön-külön értékökkel együtt megnevezendők, két példányban szerkesztetnek, s elfogadás végett mindkét példány az alispánhoz beküldetvén, az elfogadási záradékát rávezeti, s egyik példány a község ladjájába leendő őrzés végett visszaküldi a másik példányt a központi hivatalnál bemutatván, a biztosító részére pedig külön biztosított tárgyai megnevezését magába foglaló könyvecskéket állít ki, melynek redeltetése egyfelől kötvényül, másfelől pedig — mennyiben a kiírandó díjak befizetése is ide vezetettik — egyszersmind igazolásul szolgálni.

b) A tűzkárok becslésére következő eljárás van leírva: A tüzeset azonnal az alispánhoz bejelentetvén, ez a járási szolgabíró mellé két társulati tagot nevez ki kik a helyszíneire kiszálva, a káros és szomszédok kihallgatásával megállapítják az elégett tárgyak mennyiségét és azokat felvett és meghitelt — jóhírű emberekkel külön-külön megbecsültetik, a becsülről felvett jegyzőkönyvet megvizsgálás és a kártérítés kutatása végett az alispánhoz beadják.

Mivé lenne az élet, ha annak egy részecskéjével, a miről ön beszél, nem bírna? Ön, ki maga a megtestesült okosság, mit szól ehez?

L. Reynière asszonyság, a hogy magára maradt, gondolkodóba esett, s a tüzet megigazitva: — Meglehet, hogy igaza van, mormogá magában, de nem jó elismerni.

Vauclair ur egy meglehetősen vagyonu s a függetlenséget nagyon szerető ember volt, a mi reá nézve lehetőségessé tette a kénye szerinti életet, a nélkül, hogy valamely pályán ide s tova barangolna, vagy egy hivatal által magát elszigetelné. Mindég fényesen élt, s élete tavaszkorában előre lefizette egy néhány év adóját.

Ezen fiatalkori erőt eltecsérelve, a nélkül, hogy bármely bolondságban, mely jövőjét szorongatóvá tette, magáról elfeledkezett volna, egy felette élénk izlés ragadta meg az eltűnt fajok tanulmányozása iránt. Időnként nagy utazásokat tett a régi ásások földére, tanulmányozni és megszerezni a kovacsokból való fejszéket és rézből készült késeket. Tudósok keresték fel az ő gyűjteményét; de Fernand elég szellemmel bírt, ezen munkálatokra nagy fontosságot nem fektetni. Ő azokban csak egy módot talált: életét azok által kellemesbbé tenni, mint a pazarlása által; bizonyos esetekben, a föld legrégibb csontjai előtte nem tettek túl egy husz éves arcz vonásain. Az által, ő láthatóvá tette, hogy agyában ott honol az a kicsiny mennyiségű esztelenység, melyre La Reynière asszonyság az ő figyelmét felkeltette, mely által, meglehet, tetszett ő barátainak is, s a kiknek felébe helyezte magát az ő bölcs barátnéja.

Azon perczben, melyben az anjoni utcabeli ház lépcsőzetén egy darab papírt felvett, Vaudair ur egy a Svédhon bensejébe tervezett kutatási ut gondolatával foglalkozott, hol már felfedezések történtek, melyek ötet édekelték. Ő azon estve többé arra nem is gondolt; lelke egészen az ismeretlen levelébe volt mélyedve. Egy emlékirat, melynek az ő reputációját meg kell vala alapitnia, s ötet besorozni a világhírű miveltek azon seregébe, melyre a tudóstársaság hízegőleg tekint, bevégzetlen, sőt feledve maradt az ő dolgozó asztalán. Szakadatlanul ujra meg ujra olyasott némely lapokat vagy sebesen átfutott

TÁRCSA.

Az ismeretlen.

Az „Indépendance Belge“ után.

Dobolyi Sándor.

(Folytatás.)

Fernand igyekezett egy fogalmat szerezni magának arról a nőről, a ki ezeket a lapokat beirta, melyekből a szenvedély úgy tört ki, mint egy kiáltás. Azon alakok közül, kiket ő emlékezete segítségével maga elébe állított, egyik se elégítette ki. Másokra gondolt, azok se feleltek meg jobban ábrándjainak. Nagy, vagy kicsin volt-e az a nő? szőke, vagy barna, idegen vagy franczia, özeveg, vagy hajadon? Melyik osztályához tartozik a társadalomnak? Magas születésű, vagy polgárnő, mindegy, de vallástételéből egy nyílt szív jellem felismerhető. Levelével kezében, s azon perczben egy le nem győzhető, tudnivágyás által kinoztatva, Vauclair ur sokat adott volna azért, hogy magaelebe állíthatná titokszérü hősnőjét azon regánynak, melynek rája tett benyomását feledni igyekezett. Ábrándjaiból egy a lépcsőzetén felsiető személy kopogása által felébresztetve, elnevette magát, s kérdezte, ha valjon ő nincsen e szenvedőleg azon rájongságra nézve, melyet az ismeretlen maga meghittjével bizodalmasan elősorol. Egy perczcel ezután La Reynière urnőnél volt, a ki őt megpillantva a könyvet, melyet a kandalló szögleténél lapozott, letette egy kicsin butorra. Ön megjelenése egy kintől szabadit meg engem, s bálára kötelez az által, hogy eszközli félbeszakasztását egy boszantó olvasmány-nak. Így már van tisztességes ürügyem azt többé elő nem venni. — Mi újságot hoz ön?

Egy levelet. Ha ön képes lenne ennek íróját megnevezni, el lennék ragadtatva.

Ez nincs önnek czimezve?

Nincs, vegye és olvassa.

La Reynière asszonyság az első lapra pillantott — Ismeri ön az írást? kérdi Fernand.

Nem.

c) Az ezek szerint megállított kártérítési összeg a tartalékpénzalapból, mint előbb is említve volt azonnal kifizetetik, mely után amaz összeg a társulati tagokra biztosított értékük aránya szerint, az elégettek neveinek és a kártérítési összegnek közlésével mellett felosztattván, 8—15 napok alatt a megfélejesített tartalék kiegészítése végett felszedetik.

És ezekben előadtam azon alapelveket, azon egyszerű minden szövevényes kétértelműségtől ment eljárási módokat, melyekre a küküllőmegyei kölcsönös tűzkárbiztosító-intézet fektetve van, itt azonban önkénytelenül merül fel a kérdés:

a) hogy vajon bir-e ezen biztosító-intézet azon legfőbb kellékekkel, melyek a tűzkárbiztosítási intézetektől általában megkívántatnak, ugymint:

egyfelől szükséges korlátozása s illetőleg ellenőrzésével a biztosítók lehető visszaélésének;

másfelől megnyugtató kezességgel a szenvedett tűz károk pontos megtérítésére nézve, és

b) vajon — mint tisztán humanisticus intézmény — a napjainkban nagyobb terjedelmet vett magán-tűzkárbiztosító intézetekkel szemben, nyújt-e oly biztos előnyöket, melyek főtartását a közönség érdekébenél szükséges és hasznossá tennék?

Ezen felmerült kérdésekre a feleletet határozottan „igenbe” vélem foglalhatónak, bizonyítékul a következőket hozván fel, és pedig: a mi az első kérdéseknek a visszaélések ellenőrzésére vonatkozó részét illeti, a szabályzatban feltaláljuk ama korlátozását a biztosított tagnak, mely által kellőleg van gátolva abban, hogy a történhető tűzkárt magára nézve nyereségessé tehesse, mert ugyanis:

a biztosított tárgyak értéke — kár esetén — csak hiteles becslő alapján térítetik meg, a becslőt pedig társulati tagok vitetik keresztül, kik egyszersmind, mint biztosítók, saját érdeküknél fogva az ellenőrzésre vannak hivatva, míg

a kártérítési összeg a biztosított tőkénél magasabb nem lehet, ha szintén a becslőnek tülhaladna is azt — minél fogva tehát a káros sem kára valóságos értékénél, sem biztosított összegénél magasabb kártérítéshez, azaz nyereséghez nem juthat — ellenben

ha a tűztől óva maradt vagy megmentett vagyonát eltitkolná, ha többet jelentene be kárul vallottnak mint a mennyivel az égést közvetlen megelőzőleg birt, ha a becslőket részrehajlásra kívánná bírni, elveszti kártérítési igényét.

A mi pedig ugyan-e kérdés másik ágát, t. i. a kártérítések biztonságát illeti, megjegyzem, hogy a kölcsönös biztosító társulatoknak épen ez legfényesebb oldaluk — mennyiben a kártérítésekre fordítható alapot — nem egy néhány részvényes által kockáztatott bizonyos összegbe, de a biztosító, mint egyszersmind biztosított tagoknak fizetési képességében találjuk fel.

A második kérdést, t. i. ha vajon a magán-biztosítóintézetekkel szemben, szükséges-e főtartása a közérdekből, és nyújt-e oly előnyöket, melyek főállását hasznossá tennék? a következőkben vélem megoldhatónak,

Habár ez utóbbi évtizedben hazánkban is a tűzkár-biztosítási ügy körül, jelentékenynek tetsző lendület mutatkozik, mindazonáltal minálunk még nem birt any-

nyira meghonosodni, és népünkél annak általános szükségérzetét még nem találjuk annyira kifejeletnek, hogy ez irányban szükségünket kielégítettnek mondhatnók, sőt égen ellenkezőleg, a népnél és különösen alsóbb rendű mezőgazdálkál, a biztosítás iránt még mindig bizonyos hideg közönyösséget észlelhetünk, melyet csak primitív állapotunkból fokozatos kibontakozás, a mivelttség bizonyos fokának elérésére, és mindenekeft a munka, szorgalom takarékosági szellem fejlődése által győzhetlünk le.

(Folyt. köv.)

Fővárosi levél.

Pest, nov. 11. 1872.

Minekutánna utolszor küldött levelem valami bal-körülmény folytán egy ideig a szerkesztői papirkosárban aludt, magam is azt cselekedtem az utolsó héten, a mi nem is csoda, ha az Ossian hazájára emlékeztető ködös időt tekintetbe vesszük.

A honatyák habár gyéren is, de ismét megjelentek s elfoglalták helyeiket, hogy legközelebből a fővárost rendezzék; az előleges értekezletekről, módosításokról stb. nem írok, mint nem állandó dolgokról, hanem majd a kész törvényt érinteni fogom főbb vonalaiban.

Emlékezhettek t. olvasóim azokra, a miket közelebből a pesti játékbarlangokról írtam s most némi megnyugtatólag jelenthetem, hogy azok közül egynek szerencsére eltört a korsója. A zöldfa-utcai bank szétugrasztott, s a lefoglalt érték meghaladja a 4000 frtot; — jóllehet, mint mondják e bank a kisebbek közül való volt, de azért a csufos rajtavesztés reméljük nem fog erkölcsi hatás nélkül maradni.

Az „Ellenőr” legélvezhetőbb, s mindenesetre a leg-eszebb, habár tulzó munkatársa volt ez ideig, ki a múlt országgyűlésen is nagy szerepet játszott: a volt miskolci képviselő Mocsári Lajos. Azonban egy idő óta a nevezett ur és lap között a viszony mind hidegebbé vált s M. utolsó politikai levele már a „Szombati lapok”-ban jelent meg. Az említett körülmények oka részint M. programjában keresendő, mely sokkal ridegebb s visszautasítóbb állást foglal el eddigi elváratainál, részint Kossuth azon nyilatkozatában, mely M. elveit a saját nézeteivel nagyon öszhangzónak nevezi; figyelembe veendő azon körülmény is, hogy M. ezuttal nem tudott a képviselőházba bejutni, s így bizonyos önkénytelen és kényelmetlen függetlenségbe jutott pártjával szemben; meg kell hogy említem végül azt is, hogy M. egy akaratos ugyan, de határozott jellem, ki egyszer kimondott nézeteitől eltérni nem keres kibúvó ajtókat, mint azt Csernatony Cseh Lajos ur teszi, ki ez idő szerint minden módon biztatja pártját, hogy egy esetleges jó alkalmammal ne mulasztja el a tárcza vállalatát — a közjogi kérdések ideiglenes félretételével is!

összes növényeiről ezen kívül még adott ki valami jegyzetet, mely azonban a pusztá nevek mellett semmi leírást sem tartalmaz.

A pyreni félsziget ezen időszak folytában egyetlen egy botanicust sem mutathat fel saját kebléből, s épen azért a növényvizsgálódás terén nem is történt itt semmi emelkedés. Portugalia flórájáról jelent meg csak egy terjedelmes jegyzék az angol Grisley Györgytől, ki ennek összeállítására 30 évet fordított, mely azonban nem egyéb, egy halmaz összevissza irt és elferdített: vagy rosszul értelmezett növénynév. Nem is használt vele a tudomány semmit, mert e jegyzék megjelenése után épen annyit tudtak a két ország növényzetéről, mint egy századdal azelőtt.

Csakugyan ez időtájt egy másik angol, névleg Wheeler György Görögországot utazta be, még pedig nem botanikai szempontból, hanem hogy az ősi görög korból netalán még fennmaradt írásokat, unicumokat, pénzeket; egy szóval mindennemű muzeumot érdeklő antiquumot összegyűjtö; de figyelme nem került ki a növényeket is, melyek ezen áldott vidéken oly dúsan tenyésznek. Többet összegyűjtött az érdekesebbek közül s azokból a ritkábbakat lerajzolta s mennyire növénytani ismerete engedte leírta, miket aztán utleírásában közzé is tett.

Az előadatokból mindenki meggyőződhetett, hogy ezen időszak alatt is Európa botanicusai mindent megtettek arra nézve, hogy a növénytudományt érvényre emeljék s az iránt az érdeklődést felköltsék mindenfelé hol a szellemi élet iránt némi rokonszenv mutatkozott. De az ismeretek terjesztésére legtöbbet tettek ugyszólva azok, kik távol hazájuktól idegen világrészek növényeit, gyűjtötték vizsgálták és tanulmányozták. Sok százra megy azou növényfajok száma, melyet a négy idegen világrészből összehordva ez időtájt Európa felmutathatott. Láttuk, hogy a megelőző évszázadban mi ösztönzött ne-

Sokkal jellemzőbbnek tartottam ez eseményt elbeszélni, mint olvasóimnak más napi híreket közölni, melyekkel untig tele van ugy is a sok lap. No de az „Ellenőr” keresztet vehet örömeiben magára, mert a szellem-dús Mocsári helyét épen most foglalta el egy fiatal erdélyi nagy hírű belga (?) tudós bizonyos U. G., ki már megindította rófos leveleit a székely nép oktatására (?).

Szólhatnak még a horváth küldöttségnek egység, változtatási javaslatáról, mely azonban így a mint előtünk fekszik a magyar állami egység eszméjével szemben annyira a merev negatio terére lépett, hogy így komolyan alig lehet reá még reflexiót is mondani mást, mint az egyenes visszautasítást. Erről azonban később többet.

A nemzeti színháznak e héten újdonsága volt, Szigligeti száz aranyos „Amerikai” című, népszínműnek nevezett darabját adták; azonban darab, előadás és fogadtatás egyképen nagyon is középszerű volt. Ugy látszik termékeny írónk olyan már, mint a kiaknázott aranybánya melynek műveltetése még mindig sokba kerül, (a sok száz arany), de már nem igen fizeti ki magát (azaz itt a publicumot élvezettel.)

Hátra van még, hogy a cholera-ról is írjak valamit, — e rém szerencsére már sokat vesztett ijesztő voltából s az arányok is kedvezőbbek az elsőknél. Budán bizony kissé megszédte áldozatait, de Pesten még mindig csak itt-ott jelenik meg, mintegy óvatossági figyelmeztetűl.

Marosi.

Kolozsvári levelek

Kolozsvár, nov. 11-én 1872.

Több akadály miatt soká kellett levelezői tollamat pihentetnem, de most újra fölveszem, untatandó e lapok tisztelt olvasóközönségét továbbra is unalmas életünk unalmasaival.

Ez egyszer azonban nem épen érdektelen tárgyról referálok, ha tüzetesen és — a mi nem szokásom, — talán kissé hosszadalmasan is, megemlékezem a tegnapi nagy napról, városunk örömmünepélyéről, a századok óta eredménytelenül, hasztalanul pengetett magasztos eszme diadalünepéről, a kolozsvári m. k. tudomány-egyetem megnyitásától.

Tegnap, vasárnap már korán reggel jelzék a kitűzött lobogók, hogy ma nemcsak a vallás-ünnepe van, s nemsokára kezdetűl a megnyitási ünnepélynek, megtartott városunk minden templomában a hálaistenítésztet. A főtéri róm. kath. templomban teljes segédlettel tartott nagymise után, mely közben a „Dalkör” énekelt igen szépen, Lőnhard plebános mondott alkalmi beszédet „elvéssz a nép, mely tudomány nélkül való” alapigével. A farkas-utcai ev. ref. templomban „a tudomány világosság” motívóval Herepei Gergely lelkész tartott hatásos szónoklatot. A beszédet megelőzőleg az ev. ref. főtanoda zenekara játszott két darabot. Az unit. templomban Dersi József be-

hány botanicust arra, hogy Afrika északi partjára, vagy Levanteba botanizálni menjen. Azon növények látása tudniillik, melyeket mint árucikkelt egyik, vagy másik ki-kötőben megsemlélhetett, Ezen időszakban az elhozott növény már nem vala kizárólag árucikk, hanem tanulmány tárgya a botanika embereinek.

Mihelyt Hollandia hatalmát Kelet-Indiára kiterjesztette, azonnal megkezdődtek mindenfelé a vizsgálódások. Egyesek úgy, mint társulatok vetélkedtek az egyes vidékek gazdag kincseinek kizsákmányolásában. Ha a tudomány akkori és jeleni állását összehasonlítjuk, még nagyobb világosságban tűnnek elének azon férfiak, kik ismeretlen helyeken, ezer veszélyvel küzdve barangoltak keresztül-kasul, csak azért, hogy néhány fajta növény nyel a tudomány többet ismerjen. És ma tesznek aránylag ennyit? Nem. A növénytan egy mostoha gyermek a többi tudományok között. Nézzétek az iskolákat! Hány órát kap a növendék 8 gymnasialis osztályon keresztül a növénytanból s hányat a latin és görög nyelvtanból. Megbocsát nekem akárki ha még egyszer akkora tudós is, de biz én ezeknél, úgy a philosophiánál mindig előbbre becsülöm a növénytant. De folytassuk tárgyunkat.

Az első, ki Java növényzetéről tudósítást küldött Európába egy hajó orvos, Bontius Jakab volt. Jegyzeteit 1648-ban Piso Wilmos tette közzé. Idősrban utánna Grimm Herm-Miklóst említhetjük, Ki előbb Gothlandban később Stockholmban, mint orvos működött. Ez a 17-ik évszázad második felében egyedül botanikai szempontból a kelet-indiai szigetekre ment, hol kevés idő alatt számos növényfajt egybegyűjtött, és azok közül sokat lerajzoltatva, hozzájuk csatolt szöveg kíséretében elküldötte a svéd természetvizsgálók akademiájához. A társulat a küldeményt örömmel fogadta, és sietett azonnal évkönyveiben közzé tenni.

(Folyt. köv.)

a finom és könnyű tollal írott rendeken. Egy erőszakos forrongást lehetett ott észlelni, hánykodását egy léleknek, mely kitör, s a melyben olvadásban van, mintegy érczenem az olvasztóban, a bánat, a félelem, a remény, a fájdalom az óhaj, mind az, a mi lángragyulást, mind az, a mi megemészt. És az, a ki elhanyagolta ezen vallástételt aláírni, hol van ő?

(Folyt. köv.)

A növénytan története Linné koráig.

Ö. Szász Istvántól.

(Folytatás.)

De sokkal szorgalmasabb gyűjtő volt nálanál is Boccone Pál, cisztercezi barát, ki közönségesen Sylvius név alatt ismeretes. Született Sanonában 1633-ban és elhalt Palermóban 1704-ben. Ez beutazta Italiát, a körül fekvő szigetekkel együtt; továbbá Maltát, Hollandot, Francziát, Német- és Angolhont, mely országok és szigetek mindenikéről terjedelmes növényleírásokat tett közzé, képekkel illusztrálva némelyeket, a ritkább növények közül. — Igaz, hogy növényei és leírásai meglehetősen részlet, más, előtte élt íróktól kölcsönözte, de azért ő mindig szorgalmas és munkás buvárnak, műve pedig belbecsesele bírónak marad.

Róma és környéke flóráját ezen időtájt ismertette először egy külön jegyzetben Giacomo Roggeri, mely jegyzetnek nem nagy érték tulajdoníthatik.

Említendő még Oa Vellini Phil. Ferencz egy la valettei orvos. ki Malta sziget szegényes flóráját ismertette egy még sokkal szegényebb jegyzékben és Cupani Ferencz franciscanus barát, ki Sicilia ritkább növényeit gyűjtötte egybe a fejedelem, Della Cattolica kertje számára, miért is műve katolikus kert nevet visel. E mű-1692 től 1697-ig dolgozott, s bár elég ideje volt a munkálkodásra, mégis nagyon silánynak mondható. — Sicilia

szélt, az oláh templomban sem feledkeztek meg a tudomány ünnepéről, míg végül berekesztőleg a kegyesrendiek egyházában is megtartották a „Dalkör” közreműködésével a hálaistenistisztelet.

Délelőtt 11 $\frac{1}{2}$ órákor ment végbe a tudomány-egyetem rektorának Berde Áronnak ünnepélyes beiktatása a Lyceum nagytermében, nagy és diszes közönség előtt. A rector ifj. Dr. Groisz Gusztáv igátta be tanártársai nevében egy szép és emelkedett hangú beszéddel rectoriszekébe. Ezután Berde Áron egy határos beszédben megköszönve a beléhelyezett bizalmat felhozta, hogy a kolozsvári egyetemnek már 1852-ben, később 1774-ben alapított meg, „de csak azért, hogy feltűnjék, s néhány évi vajadás után elenyésszen.” Tapintatosan és nagy jártasságot tanúsítólág elmélkedett az egyetem eszméjéről, rendeltetéséről, céljáról tudomány hasznos voltáról nemzetünk kultúrájáról a jelen volt értelmiség szűnni nem akaró tapsai közt végezve be gyönyörű szónoklatát.

A beiktatási-ünnepély közben megérkezett a közoktatásügyi miniszter és a pesti egyetem rektorának Hatala Péternek üdvözlő távirata, melyek éljenzéssel tudomásul vétettek, és ezzel az ünnepély befejeztetett.

Ezután következett a díszebéd, melyen mintegy 200-an voltak jelen. A toastok sorát a polgármester kezdé meg a királyra és a királyi családra, melyek után a kormányra, az egyetemre, a román és magyarok testvériesülésére, a katonatisztekre, Trefort és Pauler miniszterekre, Kolozsvárra, a szász nemzetiségre, gróf Mikóra és gr. Péchyre üritettek poharat. — A kedélyes díszlakoma késő estig tartott.

Estve a város szépen kivilágított és kivált a főter gyönyörű látványt nyújtott, a nemzeti színházban pedig díszelőadás tartatott, és színrekerült a Kovács Gyula által igen csinosan alkalmoszerüstött „Árpád ébredése” Vörösmartytól, és „Éljen az egyenlőség” vigjáték 4 felvonásban b. Eötvös Józseftől. Az elsőben Kovács Gyula (Árpád), Boér Emma (költő) sikerrel személyesítettek és kivált a kisasszony hatásos, gyújtó szavai által gyakori tapsokat aratott, úgy Beczkói is kihívásban részesült a sikeres gép- és festészeti részletekért. „Árpád ébredéséből” kifolyólag egy csinos tableau-t láttunk „A tudomány oltárát.” — Ezt követte b. Eötvös „Éljen az egyenlőség” vigjátéka, melyben Kovács Gyula, Boér Emma, Halmi (ki salonszerepekben már kedvenczvé vált közönségünknek), Eichner A., Szentgyörgyi, Mátrai, Szilágyi sikerrel töltötték be szerepeiket. — A nézőtér minden zegezugában megtelt, de sőt legalább is még egyszer annyi közönségnek vissza kellett térnie.

Igy folyt le az ünnepély, „mely nemcsak Kolozsváré és az egyetemé, hanem az egész hazáé, sőt az egyetemes polgáriassult világé.” — Adja az ég ura, hogy mindazon áldás, mely nov. 10-én fiatal egyetemünk tétetett, egytől-egyig beteljesüljön!

Ennél jobbat nem kívánhatok!

Hegyesy Vilmos.

Helyi dolgok.

— **Dr. Wéber Albert** városuk szülöttje, ide érkezett s szándékozik a galvanismus, electromagnetismus és electicitass terén tett beható tanulmányozása és segítségével egy pár előadást rendezni. — melyek közül az első a legközelebbi vasárnapon fog megtörténni. Mi, azt hisszük, hogy mind a t. cz. helyi közönség becses figyelme felhívására — mind Dr. Wéber Albert ajánlatára vonatkozólag czélszerű szolgálatozt úgy teendünk, ha a „Siebenbürgen Bote” november 12-ik számából egy pár ép e tárgyat illető sort ide igtatunk: „Az est a jelenlevőkre nézve minden tekintetben élvezetdus volt s a közönség teljes meglegedésének többször ismételt viharos tapsban adott ékes szölv kifejezést. Mi a felidézett lap mivelt szerkesztőjét valóban illetékes bírónak tekintjük s ezen bírálat alapján ajánljuk a t. doctor urat a t. cz. közönség nagyrabecsült figyelmébe.

— **Hála nyilvánítás!** Néhaj férjem Kovács Imre halálesetén biztosított 5000 forintot a „Haza” életbiztosító és hitelbanknál, reám és családomra bekövetkezett gyászos esemény megtörténte után, a szükséges okiratokat betérjesztvén, nevezett bank a fiam részére biztosított összeget a legnagyobb előzékenységgel kifizettetett.

Nem mulaszthatom el, hogy fennevezett „Haza” életbiztosító és hitelbankot, a biztosító közönség figyelmébe ajánljam, mert ez oly intézmény mely a nehezen sujtott családokat, melyek ily fájdalmas veszteséget szenvednek, némileg kárpótolja az hogy egy nyugott és biztos jövőt remélhetnek. Kelt Dicső szt. Mártonban november 6. 1872. Özv. Kovács Imréné sz. Vizi Anna Gáspár György t. gyám, Nemes Ferencz tanu.

VEGYES.

— **Berzenczey Lászlónak**, szászmagyarói szállásán bevették az ablakát folyó hó 14-re viradólág: a nagy vendéglőbe kényszerült menekülni. — Jóravaló ember esze megáll ezen a szűnni nem akaró incultus és inhumanus üldözésen.

— **Különös bosszu.** Mintegy két hó előtt három személy ebédelt Varsó egyik étkezdéjében, kik közül kettő férfi, a harmadik pedig egy ritka szépségű hölgy volt. Az ebéd alatt a legkedélyesebb társalgás folyt, midőn az egyik férfi birtelen rosszul lett. Az étkezdében jelen volt orvos a betegten erős mérgezési jeleket ismert fel, s a beteg lakására szállittatván, rövid időn meghalt. A rögtön fogantatott vizsgálat alkalmával bebizonyítottatott, hogy a halálozás mérgezés következménye volt;

ezenkívül az elhaltnál találtatott egy jegyzet, melyben az elhalt vádolja az ebédnél részt vett férfit — ki táviradai hivatalt visel — és nőt, mintha általuk mérgeztetett volna meg, minek folytán a megjelölt személyek le tartóztottak. Azonban a vizsgálat folyamán vádlottak ellen a legkisebb gyanut sem lehetett megállapítani, sőt ellenkezőleg begyőzetett az, hogy az elhalt önmagát mérgezte meg. A dolog így áll: az elhalt szerelmi viszonyban élt a vádlott hölgygyel ki véletlenül megismerkedvén vádlott távirászzsal, előbbi viszonyával teljesen szakított. Hogy tehát az elutasított, megvetett szerelmét megboszulja, megmérgezte magát, s egyszersmind szerelme tárgya ellen gyilkossági vádat emelt. A varsói törvényszék vádlottakat felmentette.

Törvénykezés.

A m.-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilv. ülésében 1872. év november hó 18-án és következő napjain tartott ülésein következő ügydarabok tognak előadatni.

I. tanács polgári ügyekben

Binder Mihály r. b. által.

Grünfeld Salamon Constantin Miklós e. kárt. i. Zachari Mih. Czincziu Miklós e. vételár, i. Telman Gy. Somogyi Dénes s. t. e. adósság i. Erzsébet város közs. Tompos Gergely e. aprósság i. M. Z. László czeg Reich Gyula s. t. e. igénypere. i. Orláti serfőző társaság Reményik Imre s. t. e. igényper i. Orláti serfőző társaság, könyvi elője zys i. Dózsa István s. t. Roman György e. fekvők i. Duma Tham, Drágom Dragoman e. birtokh. i. Aeisler Márton, Schneider György e. som. h. i. Majerán Gávrilla Majerán János e. som. i.

Ferencz Károly r. bíró által.

László János s. t. Fosztó László e. 756 frt 32 kr. i. Nandra Adám. Nandra József e. 28 frt i. Buda Vaszi, Sper Venerel e. 25 frt. i. Birza Flora, Birza Bieza e. som. visszah. i. Varing testvérek Pestí nemz. bizt. társaság s. t. e. igényper i. Varing testvérek, Szentmiklósi Béláné e. dto i. Fekete Károly s. t. kárpótlásai kiutalása i. Özv. gr. Lázár Mórné, Barcsai János e. 450 frt i. Gál József s. t. Józsa János s. t. e. egy föld kib. i. Bukura Máriutz. Jákob Lupea e. tulajd. per i. Fulea Mózes, Fulea János hagy. e. 191 frt 30 kr. 113 frt. 24 hr. és 96 frt. i. Mara Ferencz. Hersch Salamon e. 228 frt 50 kr. i. Moisch Stefen, Hartig Mihály e. tulajdj. i. Mátyei Gavrilla, Gavrilla Constantin e. tulajdj. i. Zathureczki Gábor, Tonioli János e. 300 frt. i. gr. Mikes Etelka, Sallas András s. t. somvh. i. Goll s. t. br. Bánfy Dénes e. 4100 frt urb. kötv. i. Martsak Katalin s. t. Márkus Vaszi s. t. e. elsőbbség i. Brázovai Elek, Vaszi-lony Juon s. t. e. kártérítés i. Lup Oána nevében. Morár Juon e. élelm. i. (Vége köv.)

Jegyzéke

m.-vásárhelyi kir. törvényszéknél 1872 évi nov. 12-én tartandó nyilvános ülésben előadandó ügydaraboknak.

iszéki bíró Fekete Károly által.

B. Bornemisza Józsefnek László Ede, mint kiskoru Toldi József Olivér gyámja e. a Bornemisza családi név használhatási jog kimutatásáért. Duba Jánosnak Meskó Lukács e. 800 frt i. váltó ügye. Dragomir Annának Golya Gyerásziu e. 405 frt 80 kr és járuléka i. ügye. Nagy Pálnak Schwartz Sámuel e. 500 frt. váltó ügye.

tszéki bíró Fogarasi Dániel által.

Mihályi Borbárának Veszprémi Zsuzsánnak és Szász István e. fekvők i. pere. Bodó Zsuzsánnának Losonczy József és Fodor György e. fekvők i. pere Kondert Józsefnek Krátor Ilinia 520 frt i. pere, Aleta Nektának Görög Stefan e. atyaság elismerése i. p. Barbáth Mártonnak Sikó József e. egy drb belső i. p. Triff Juonnak Mmurárib Angelia e. egy belü. i. Roga Vasziának Utezá Sámuel és Rajon György e. igénypere. Rlucz Antalné-Sák Slorch Niculaj e. fekvők i. p. Scheitz Antalnak Ef-nam József e. költs. i. p.

tvszék bíró Tibáld Mihály által.

Nyárántime községnek Bulop József e. egy drb nyetlén i. p. György János és t. György László e. okirat emutatása i. p. Török Jozsefnak Szekeres János és t. e. kötlelvi megsemmisítése i. p. Krakai Györgynek Nagy István e. egy darab szántó i. p.

Bécsi tőzsdei árkelet

(novem. 2.)

5% metallique	65.64
5% nemz. államkölesön	69.60
1860. államkötvény	10.240
Bankrészevény	9950.
Hitelrészevény	331.80
London	106.50
Ezüst	10570.
Arany	5.08
Napoleon arany	8.96
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	79.80
" " " temesi	78.50
" " " erdélyi	77.50
" " " horvát-slavon	—

Felelős szerkesztő: DOBOLY SÁNDOR.

HIRDETME NYEK.

(4)

Legujabb törvénykezési munkák.

Kaphatók Wittich J. könyvkereskedésében

Maros-V sárhelytt.

Az 1872. évi Törvények gyűjteménye.

8-adrét I. füzet ára 60 kr.

Kézikönyv a

BIRÓSÁGI VÉGREHAJTÓK számára

irta: dr. Dárdai Sándor, ára 2 frt.

SZABÁLYRENDELET

az irodai szükségletek fedezése, az irodai átalános kezelése és az erről vezetendő számadás tárgyában.

Szabályrendelet,

a bünvádi eljárási költségek meghatározása tárgyában, ára 50 kr.

Az új vadásztörvény

függelékül állandó vadásznap tárral, ára 40 kr

AZ ÚJ IPARTÖRVÉNY

ára 30 kr.

Az új.

Szolgabirói hivatal

kézikönyve

megyei tiszttviselők,- ügyvédek,- jegyzők, és községi előljárók használatára. ára 2 frt.

Birtokrendezési eljárás

az ország erdélyi részében ára 40 kr.

Utasítás

A véderőről szóló

1868. XL. törvényczikk végrehajtása tárgyában 1 frt 40 kr.

Utasítás

Katonai szolgálati viszonyok

körül 80 kr.

1871. XVIII. törvényczikk

a községek rendezéséről

40 kr.

Helység-névtár.

Erdély községeinek betürendes névtára,

ára 1 frt 50 kr.